

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 19127/2024
03.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца РТВ „Енигма“ д.о.о. Пријеполје, чији је пуномоћник Мирјана Зечевић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Хајрудин Балтић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2210/23 од 15.05.2024. године, у седници одржаној 03.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2210/23 од 15.05.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2210/23 од 15.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2210/23 од 15.05.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Пријеполју П 334/2020 од 08.05.2023. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу, на име стицања без основа, исплати 2.331.200,93 динара са законском затезном каматом на одређене новчане износе, од доспелости сваког појединачног новчаног износа до исплате, све ближе наведено у ставу првом изреке првостепене пресуде и обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 381.750,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијени су као неосновани захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредбе члана 210. Закона о облигационим односима и правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП, одбијен је као неоснован тужбени захтев за враћање стеченог без основа, јер је према утврђеном чињеничном стању тужени, као директор и законски заступник тужиоца, у временском периоду од 29.08.2006. године до 01.05.2009. године, поступајући по налозима ББ, који је у спорном периоду био стварни власник тужиоца (без обзира на формално уписаног оснивача и формално одређене органе тужиоца као правног лица) у име и за рачун тужиоца отворио наменски текући рачун на који су, од стране саговорача тужиоца по основу приужених услуга рекламирања, уплаћивана новчана средства која су коришћена за потребе пословања тужиоца, а не за личне потребе туженог како је тврдио тужилац.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да су нижестепени судови одлуку о тужбеном захтеву донели уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрање правних питања од општег интереса, ни у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужилац није уз ревизију доставио правоснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињенично - правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Поред наведеног, ревизијом се оспорава оцена доказа и правилно утврђено чињенично стање, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије. Примена овог института је предвиђена искључиво за питања материјалног права, па је потребно да се у ревизији јасно наведе правно питање чије се разматрање предлаже и образложи потреба његовог разматрања у смислу испуњења услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП, што у конкретном случају није учињено.

Из наведених разлога, нису испуњени услови да се у овој парници дозволи одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, па је Врховни суд применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1.и 3.).

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 24.06.2010. године. Вредност предмета спора је 2.331.200,93 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић